

ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΜΑΤΑ

τοῦ Ζ.

Ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ κλαδιὰ
Ἔνα τραγοῦδι δυὸ πουλάκια ψάλλουν·
Ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ κλαδιὰ
Ὁ οὐρανὸς πόσο γαλάζιος καὶ βαιδύς!
Πετάει ὁ νοῦς μὲ τῆ ματιὰ
Στὰ ὕψη ἀκράτητος,
Μὰ κ' ἡ καρδιὰ πετᾶ καὶ μένει
Στὰ κλώνια λιγωμένῃ.

ΜΑΝΟΣ ΑΡΤΑΚΗΣ

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ

Μέσ' τῆ γωνιά μας Γεναριοῦ φωτιὰ σπιθοβολάει,
Κι ἀπ' ὄξω ἀπλώνεται ἡ νυχτιὰ, κατάμαυρη καὶ κρούα.
Κάποια τραγοῦδια ψάχνω ἐγώ, κ' ἐκείνη τραγουδάει
Σιγὰ-σιγὰ 'στὸ πιάνο της μὲ μιὰ μελαγχολία.

Τὰ χρόνια! Ἀλήθεια τί μπορεῖ ξοπίσω νὰ τὰ φέρω!
Πετοῦν τὰ χρόνια τὰ χρυσᾶ τὰ ὀλανθισμένα χρόνια...
Σὰν ὄνειρα γελοῦν καὶ πᾶν κι ἄχ! ἡ ψυχὴ μας ξέρει,
Πῶς ὄλο κι ἀπὸ πειδὸ μακρὰ θὰ μᾶς γελοῦν αἰώνια.

Κι ὁμως, σὰν τότες εἴμαστε καὶ τώρα ἀγαπημένοι.
Δὲν ἔσβυσε κείνη ἡ φωτιὰ κ' ἡ νειότη ἀπ' τὴν καρδιά μας.
Σὰν τότες, κάθε μας στιγμὴ γλυκύτατη διαβαίνει,
Καὶ μόνο π' ἄσπρισ' ὁ καιρὸς λιγάκι τὰ μαλλιά μας.

Μόνο ποῦ ψάχνω κάποια ἐγὼ παλιὰ τραγοῦδια πάλι.
Κι αὐτὴ — ὦ! τῆς ζωῆς πικρὴ κι' αἰώνια τραγωδία! —
Σὰν νὰ θυμᾶται μακρονῆς χαρές, ἀγάπες, κάλλη...
Σιγὰ στὸ πιάνο τραγουδεῖ μὲ μιὰ μελαγχολία!

ΓΕΩΡΓ. Θ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ